

Zwerfvuil

TONI COPPERS

Zwerfvuil

Een Liese Meerhout-thriller

Angèle

Opgedragen aan Erna Smolders-Rock

facebook.com/CoppersToni

© 2013 Uitgeverij Angèle / Standaard Uitgeverij nv
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Toni Coppers
www.angèle.be
info@angèle.be

Vertegenwoordiging in Nederland
New Book Collective, Amsterdam
www.newbookcollective.com

Eerste druk april 2013
Derde druk pocketuitgave februari 2019

Omslagontwerp: Sara Sabbe
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3633 5
D/2019/0034/188
NUR 330

Maar de reden is te vinden
In mijn leven zonder feest
In mijn hart dat 'k heb gestoken
In 't gevang van mijne geest

(uit: Ik Heb Mijn Hart Gesloten – a/c Wannes Van de Velde –
© 2011 Hans Kusters Music NV. Met de toestemming van
Christa Van de Velde en Hans Kusters Music NV)

In de nacht dat Liese Meerhout voor het eerst in lange tijd weer droomde, gebeurden er twee moorden.

Om drie uur 's ochtends strompelde een zwerver door de Leopoldstraat, sloeg hijgend het steegje in naast het Sint-Elisabethgasthuis en klom met veel moeite over de lage poort van de Botanische Tuin. Zijn longen leken in brand te staan. Het zweet druppelde van zijn wenkbrauwen.

De zwerver had niet de gewoonte om 's nachts als een gek door de stad te rennen, maar dat was niet de enige reden waarom hij zo zweette.

Hij was in zijn hele leven nog nooit zo bang geweest als nu.

Toen hij zich in een afgelegen hoekje van het park probeerde te verbergen tussen enkele grote varens en wat struiken, voelde hij een hand op zijn schouder. Meteen daarna plofte hij op de grond neer als een zak aardappelen. De volle wijnfles die in een van de zakken van zijn lange soldatenjas zat, werd zo ruw weggerukt dat hij de stof hoorde scheuren. Het laatste wat de zwerver zag, was de arm van zijn achtervolger. Toen de fles de eerste keer op zijn hoofd neerkwam, sneed er zo'n pijn door zijn lichaam dat zijn blaas leegliep en de urine langs zijn broekspijp naar beneden stroomde.

Toen de fles voor de tweede keer neerkwam, brak zijn schedel.

Ondertussen liep Liese als een oude vrouw langs uitgestorven straten. De kou sneed door haar lichaam en ze had honger. In het vage, vuile decor van haar droom hing er een mistige nevel over de stad die ieder geluid dempte.

Ze klampte zich vast aan een zwerver in een donkere, ruige jas die een zwarte rat op zijn schouder had zitten, maar de man begreep geen woord van wat ze zei. Hij stak zijn beide verweerde handen naar haar uit en toonde haar een rozig babylijkje, dat naakt in zijn handpalmen lag. Het leek of het sliep. Ze probeerde vertwijfeld uit te leggen dat ze heel moe was, dat ze het allemaal niet zo bedoeld had, dat ze ook maar gewoon haar best deed, maar er rolden alleen maar onverstaanbare klanken uit haar mond.

Het gevoel dat de wereld een plek was van totale eenzaamheid maakte haar zo bang dat ze bijna stikte.

Toen werd Liese Meerhout wakker.

In het donker liep ze naar de keuken van haar flat, vulde een glas met water uit de kraan en opende het raam.

Het was halfvier 's ochtends.

Ergens in de verte nam een auto met gierende banden een bocht.

Zo stond ze een tijdje suf voor zich uit te staren. Aan de overkant van de straat zag ze boven een muur de contouren van een giraffenhoofd tussen het lover van de bomen. Een windvlaag deed de bladeren rond de kop van de giraf dansen.

Na drie maanden was commissaris Liese Meerhout ervan overtuigd dat haar appartement in de Antwerpse Provinciestraat twee onmiskenbare voordelen bood. Het lag midden in de stad, wat haar een veilig gevoel van geborgenheid gaf, en vanuit haar raam keek ze binnen in de dierentuin. Na een slapeloze nacht had ze al vaak verbaasd opgekeken als ze heel vroeg in de ochtend het balkende gehinnik van

een zebra hoorde, of het hese, diepe gebrul van een leeuw.

Over de vele nadelen van haar nieuwe woning wilde ze liever niet te veel nadenken.

Rillend van de kou sloot ze het raam. Ze slofte terug naar haar bed en rolde zich in foetushouding in de warmte die nog tussen de lakens hing. Vijf minuten later sliep ze weer.

Om vijf uur 's ochtends gebeurde een tweede moord.

Een oranje wagentje van de reinigingsdienst reed traag zijn rondjes op het De Coninckplein. De man achter het stuur manoeuvreerde de ronddraaiende borstels behendig langs de vuile straatranden.

Iets verderop vielen er enkele verdwaalde regendruppels op het vensterraam van de keuken waar een vrouw op een stoel zat. De vrouw duwde nerveus de rommel op de tafel weg om wat plaats te maken. Dan stak ze een naald in een van haar gehavende armen.

Toen ze even later loom achteroverleunde, kreeg ze een doffe klap op haar hoofd. Ze klauwde naar het tafellaken en trok in haar val alle vuile borden en glazen op de keukenvloer. Er was geen pijn, eerder een diep gegons in haar hoofd, waardoor alles wat daarna kwam in een soort slow motion gebeurde.

Ze voelde hoe er aan haar gesjord werd. Op de achtergrond hoorde ze haar kind huilen, onophoudelijk en met klagende uithalen. Ze vroeg zich af waarom ze ooit een kind van die eikel van een ex had gewild, toen de eerste messteek diep in haar lichaam binnendrong.

Daarna voelde ze niets meer.

Een kwartier later keek de chauffeur van de reinigingsdienst werktuiglijk op toen hij iemand uit een gebouw in de Van Schoonhovenstraat zag komen. Hij had spontaan op de rem geduwd, herinnerde hij zich later.

Wat hij naar buiten had zien lopen, was niet zomaar iemand.

Het was eerder 'iets'.